

PYETJE & PERGJIGJE

pagëzimi

A mund të më shpjegoni pagëzimin?

nga J. B. Nikolson i Riu

Tema e pagëzimit është quajtur “ujërat e turbullta të kishës”. Ka shumë mendime rreth kësaj teme. Por ne nuk mund ta shmangim atë, pasi Zoti Jezus i urdhëroi ndjekësit e Tij në Mandatin e Madh “bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë” (Mateu 28:19-20). Pra, Zoti donte që dishepujt e Tij, teksa shkonin kudo në botë me ungjilli, të pagëzonin ata që do të pranonin mesazhin. Kjo ngre dy pyetje: Si kryhej pagëzimi dhe çfarë do të thotë?

SI KRYHEJ PAGËZIMI?

Do të ishte mirë të kuptonim në fillim domethënien e fjalës. “Pagëzoj” dhe “pagëzim” janë thjesht forma në anglisht të fjalës greke, baptizo dhe baptisma. Këto rrjedhin nga rrënja *pabto*, të zhytësh. Kjo fjalë përdorej nga grekët për të folur për marrjen e ujit duke zhytur një enë në një tjetër, ose për ngjyrosjen e rrobave—që kuptohet nuk do të spërkatet, por do të kalojnë përmes atij procesi që ë. E. Vine e përshkruan si “zhytje, mbytje dhe dalje”. Me fjalë të tjera, do të jetë futur plotësisht poshtë. Kjo është e përshtatshme duke qenë se besimtari portretizon varrimin e tij si mëkatar dhe më pas daljen nga varri me jetë të re në Krishtin.

Një shembull i pagëzimit përshkruhet në Veprat 8:26-39. Një vasal civil nga Etiopia kishte ardhur në Jerusalem si një kërkues i sinqertë për të vërtetën. Ai po kthehej në shtëpi me karrocën e vet, duke lexuar një kopje të librit të Isaia. Zoti dërgoi Filipin, një ungjilltar, për t'i shpjeguar atij ungjillin. Ndërsa Filipi udhëtoi bashkë me të në karrocë, i shpjegoi se Shërbëtori i përvuajtur i Perëndisë i profetizuar në Isaia 53 ishte Zoti Jezus që kishte vdekur në Kalvar që mëkatarët të mund të shpëtohen. Ky udhëtar besoi në Zotin Jezus si Shpëtimtarin e tij personal dhe më pas kërkoi që të pagëzohej. Filipi pranoi sepse etiopasi kishte rrëfyer se kishte besuar me të vërtetë.

Tani vini re Veprat 8:38-39: “Urdhëroi atëherë të ndalet karroca, dhe të dy, Filipi dhe eunuku, zbritën në ujë dhe ai e pagëzoi. Kur dolën nga uji, Fryma e Zotit e rrëmbeu Filipin dhe eunuku nuk e pa më; por e vazhdoi rrugën e tij me plot gëzim”.

CILA ËSHTË DOMETHËNIA E PAGËZIMIT?

Ai është një akt publik që tregon bindjen time ndaj Zotit Jezus Krisht (Mateu 28:19). Unë dua që të tjerët ta dinë se kam zgjedhur të ndjek Atë. Vetëm besimtarët e vërtetë duhet të pagëzohen (Vep. 18:8). Në Dhiatën e Re nuk lejohen kurrë dy gjëra: një jobesimtar i pagëzuar, ose një besimtar jo i pagëzuar (hajduti mbi kryq është një përjashtim për një arsye të qartë). Pagëzimi i jep besimtarit një ndërgjegje të mirë ku i bindet urdhërimit të Krishtit. Pagëzimi nuk është një mënyrë për të larë mëkatet, ose siç e thotë Pjetri “jo heqja e ndyrësisë së mishit, po kërkesa e një ndërgjegjeje të mirë te Perëndia” (1 Pjetrit 3:21), pasi besimtari e di që ka bërë vullnetin e Perëndisë.

Ai është një pikurë e jashtme për diçka të brendshme që i ka ndodhur besimtarit në Zotin Jezus (Romakëve 6:3-5). Kur Krishti vdiq në kryq, Ai vdiq si një zëvendësues për mëkatarët. Kur unë e pranoj Atë si zëvendësuesin tim, është pothuaj sikur të kisha vdekur unë. Kështu që duke u futur në ujërat e pagëzimit unë po them: “Kur vdiq Krishti, vdiqa unë. Kur u varrosa Ai, u varrosa unë. Kur Ai u ngrit nga të vdekurit, edhe unë u ngrita, dhe tani ec në një jetë të re—jetë të përjetshme”.

KATËR PËRDORIME TË TJERA TË “PAGËZIMIT” NË DHIATËN E RE:

Shërbesa e Gjon Pagëzori: Ky Gjon u dërgua për të përgatitur rrugën për ardhjen e Zotit Jezus në tokë. Këtë ai e bëri duke predikuar se njerëzit duhet të pendoheshin nga mëkatet e tyre dhe më pas të tregonin se e kishin besuar këtë mesazh duke u pagëzuar nga Gjoni në lumin Jordan. Jordani (që do të thotë, që vjen nga gjykatësi) ishte një pikurë e vdekjes. Përderisa “paga e mëkatit është vdekja” (Romakëve 6:23), këta njerëz po tregonin se e kishin kuptuar që meritonin të vdisnin. Por duke e marrë seriozisht mëkatën e tyre, ata i përgatitën zemrat për të pranuar Mesinë kur ai të vinte.

Kur Jezusi erdhi dhe i kërkoi Gjonit që ta pagëzonte, Gjoni nuk mendoi se ishte e drejtë që ai ta pagëzonte Atë, por Zoti nguli këmbë duke thënë “për të përmbushur çdo drejtësi” dhe për të treguar se qëllimi i ardhjes së Tij në botë ishte për të vdekur për mëkatet tona.

Pagëzimi i Zotit Jezus në kryq: “A mund ta pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë do të pagëzohen?” (Mateu 20:22), i pyeti Jezusi dishepujt e Tij. Zoti Jezus po mendonte për kohën kur do të shkonte nën dallgët e gjykimit për mëkatin tonë (Psalmi 42:7). Në Llukë 12:50 Ai tha: “Tani unë kam një pagëzim me të cilin duhet të pagëzohem dhe jam në ankth derisa të kryhet”. Ne të gjithë duhet të pyesim: Nëse Ai ishte i gatshëm që të përjetonte një pagëzim të tillë për ne, a nuk duhet që edhe ne të përjetojmë pagëzimin me ujë për Atë, nëse kjo është çfarë kërkon Ai?

Pagëzimi i besimtarëve në Zotin Jezus nga Fryma e Shenjtë: Gjoni tha: “Unë ju pagëzoj me ujë; por vjen ai që është më i fortë nga unë, të cilin unë nuk jam i denjë as t’ia zgjidh lidhëset e sandaleve; ai do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarr” (Lluka 3:16). Pagëzimi i Frymës ndodhi në lindjen e Kishës, që na tregohet në Veprat 2. Pali e përshkroi këtë në 1 Korintasve 12:13: “Sepse të gjithë ne jemi pagëzuar në një Frymë të vetëm në të njëjtin trup, qofshin hebrenjtë apo grekët, qofshin skllëverit a të liruarit, dhe të gjithë jemi ujitur në të njëjtën Frymë”.

Në ditën e Rrëshajave, 120 besimtarë shkuan në një dhomë në Jerusalem; kur dolën ata ishin bërë “një trup”. Personi i Frymës së Shenjtë është tani lidhja midis çdo besimtari dhe çdo besimtari tjetër, duke bërë të mundur “unitetin e Frymës” (Efesianëve 4:3).

Kalimi i Detit të Kuq nga bijtë e Izraelit: Izraelitët “të gjithë u pagëzuan për Moisiun në re dhe në det” (1 Korintasve 10:2). Edhe pse u pagëzuan për një udhëheqës të ri, duke i lënë forcat e faraonit në ujë ndërsa ai u kthye për t'i gjykuar, ata nuk iu bindën atij plotësisht. “Por Perëndia nuk pëlqeu shumicën prej tyre; sepse ranë të vdekur në shkretëtirë” (vargu 5).

Kjo, thotë Pali (vargu 6), është një paralajmërim për të tjerët se është e mundshme që të shpengohesh dhe të pagëzohesh, por të mos vazhdosh një jetë që i pëlqen Zotit. Ne duhet t'i vëmë veshin paralajmërimeve të pasojnë kundër lakmisë, idhujtarisë, kurvërisë, tundimit të Krishtit dhe murmuritjeve (vargjet 6-10). Por pas kësaj jepet një premtim inkurajues: “Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni” (1 Korintasve 10:13).